

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

'Η φίλια τὸν μεγάλων, ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος καὶ οἱ ὄρκοι τῆς γυναίκας, εἶνε τρία πράγματα ἐφήμερα.

Ἀνατολιτικὴ παροιμία

'Η γυναῖκα μοιάζει μετὸ κλίμα τοῦ ἀμπελιοῦ. Ὅπως ἐκείνο, ἔτσι καὶ αὐτὴ θέλει ὑποστήριγμα. Κι' ὅπως ἐκείνο μετὸ κρασί του, ἔτσι καὶ αὐτὴ μᾶς μεθὰ μετὸν ξρωτῆά της.

Ἰσπανικὴ παροιμία

'Η γυναῖκα εἶνε μιά καμήλα ποὺ μᾶς ἐχάρισε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ περῶμε τὴν ἐρημιὰ τῆς ζωῆς μας.

Κοράντιο

Ὁ! γυναῖκα! Ἐθάρτε νὰ σὲ λένε Ἀσάθια!...

Σαῖξπηρ

Ὅποιος κρατᾶ τὸ χέλι ἀπ' τὴν οὐρὰ καὶ τὴ γυναῖκα ἀπ' τὰ λόγια, δὲν κρατᾶ τίποτε.

Ἰσπανικὴ παροιμία

- Ἀλήθεια.—Τὸ κινῶ τῆς ψυχῆς.
- Γάμος.—Δοχεῖο γεμάτο ροδόσταγμα καὶ χολή.
- Βλέφαρο (ὄρασις γυναίκας).—Στόμιο πυροβόλου.
- Δάκρυ.—Ἀμυγδαλὸ καὶ ἐπιθετικὸ γυναικεῖο ὄπλο.
- Ἡλικία.—Τὸ κμὴ μοῦ ἀπτοῦν τὸν γυναικῶν.
- Πορτοφόλι.—Ἡ μοντέρνα καρδιά.
- Κοινωνία.—Χορὸς μετμημασιένων.
- Νόμος.—Ἰσότης ἀράχνης.
- Μελαχροινὴ.—Ἀπόφως Ἰουλιῶν.
- Ξανθὴ.—Λιακάδα Ἰανουαρίου.
- Μύτη.—Τὸ ὑψόμετρον τοῦ κάλλους.
- Τοῖχος.—Τὸ χαρτὶ τῶν ἀνοήτων.
- Νύχια.—Τὰ ὠραιότερα ξεσχίζον καὶ βαθυτέρα.

Εὐτυχισμένος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν χροστᾶται τίποτε σὲ κανένα.

Ἀυτομείδων

Ὅταν γίνει κανεὶς φτωχός, δλοὶ οἱ φίλοι του τὸν ἀφάνουν.

Εὐριπίδης

Στὰ συμπτώματα τῶν φίλων σου νὰ πηγαίνῃς ἀοργά, σὲ δυστυχίες τους γρήγορα.

Χεῖλων

Ὅσο βράζει τὸ τσουνάλι, τόσο ζῆ καὶ ἡ φίλια.

Πυθαγόρας

'Η φίλια εἶνε μιά ψυχὴ ποὺ κατοικεῖ σὲ διὰ σώματα.

Ἀριστοτέλης

μπροστά τους, φροτισμένοι πάντα μετὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του.

Τέλος, μιά μέρα, στὰ 1769, βρήκανε τὸ Μετανοημένο Φονιά νεκρὸ σ' ἓνα δάσος, πεποιημὸ μτρούμπα κατὰ γῆς καὶ σκεπασιένον ἀπ' τὸ σταυρὸ του. Ὅλοι τὸν ἐκλαψαν εὐχαρινά. Τὸν ἔθαψαν μετὰ μεγάλες τιμῆς —δσο βαρὸν καὶ ἂν ἦταν τὸ ἐγκλημα ποὺ διέπραξε, στὴ συνείδησι τῶν χωρικῶν εἶχε ἐξέλθει ἀπ' τὴν ταπεινότητι του καὶ ἀπὸ τὰ σωματικὰ του βασάνια— καὶ κράτησαν τὰ παλούτσια του σ' ἀνάμνησι.

Αὐτὰ εἶνε τὰ παλούτσια ποὺ φυλάσσονται μέχρι σήμερα, σὸν πολῦτιμο κειμήλιο, σὸν Διμαρχεῖο τῆς Κάφεσμουργκ. Κι' αὐτὴ εἶνε ἡ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ μεττηριώδους ἀσκητοῦ.

Μὰ ποῖος ἦταν ὁ Μετανοημένος Φονιάς;

Τὸ μυστήριον ποὺ περιέβαλε τὴ ζωὴ του σκανδάλιζε πολλοὺς ἱστορικοὺς. Ὁ καθένας ἔδωσε καὶ ἀπὸ μιά πατότητα στὸν ἀγνωστο ἀναχωρητῆ, γοῖος νὰ μεταστέη κανεὶς ἂν ἀποδείξη μετὰ πειστικὰ ντοκουμέντα τὴν ἀλήθεια τῶν ἱσχυρισμῶν του.

Ἐπικρατότερη διωσι εἶνε ἡ ἐξῆς ἀπόφως:

Ὁ Μετανοημένος Φονιάς ὑπέγραψε ὁ πρίγκηψ τοῦ Ἐγκισίμ, γόνος μιάς μεγάλης οἰκογενείας, ἓνα μέλος τῆς ἀπολαῆς ἔγινε καὶ Πάπας μετ' ὄνομα Λέων Θ'. Ὁ πρίγκηψ αὐτὸς εἶχε κάποτε ἐρωτηθεῖ τρελλὰ μιά νέα, ποὺ ἔπιχε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ ὁ ἀδελφός του, Σὲ στιγμῆς ἐρωτικῆς ἀνεξήλιας, ἔγινε ἀδελφοκτόνος. Κι' ὕστερα, μετανουώντας φριχτὰ γιὰ τὸ ἐγκλημά του, ἀποφάσισε ν' ἀποσυρθεῖ ἀπ' τὸν κόσμο.

Πρόγματι, εἶνε ἱστορικῶς ἐξακριβωμένο, ὅτι ὁ πρίγκηψ τοῦ Ἐγκισίμ χάθηκε μιά μέρα ξαφνικά, ὕστερ' ἀπ' τὸ φόνον ποὺ ἔκανε καὶ κανεὶς ἀπὸ τότε δὲν ξαναέκυψε νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτόν. Καὶ πολλοὶ ἔχουν μέχρι σήμερα τὴ γνώμη, ὅτι ὁ ἀδελφοκτόνος πρίγκηψ καὶ ὁ Μετανοημένος Φονιάς εἶνε ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Τίποτε τὸ θετικὸ ὅμως δὲν εἶνε γνωστὸ.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πράγμα, τὰ σιδηρένια παπούτσια μένουσι. Κι' αὐτὰ φτάνουν γιὰ νὰ διαπισωθεῖ ἡ παραπάνω ἱστορία —μιά τραγικὴ δημολογουμένης ἱστορία εὐλακρῶν μετανοίας καὶ συντριβῆς...

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΩΜΕΙΔΟΥΛΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΛΟ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ

(Γιαννεῶλα)

'Η καρδιά μου μετὰ ποιεὶ τρέχουσι τὰ δάκρυά μου καὶ μοῦ σβένει ἡ φωνὴ σάν δὲν εἶν' αὐτὸς σμά μου. Μοῦχει κἀνε τὴν καρδιά μου τὴν ἔκανε κομμάτια μετὰ τὰ λόγια τὰ γλυτὰ μετὰ τὰ μαῦρα του τὰ μάτια. Δυὸ λογάκια νὰ μοῦ ἴπῃ

τὴν παράδεισον μ' ἀνοίγει καὶ ὅταν πεῖ δὲν μοῦ ἄλλει (δὲς) τὸ μωλό μου πάει νὰ φύγῃ. Κι' ἄλλο δὲν γυρεῖται πεῖ, παρὰ γέροντας σμά του νὰ εὐφρασῶ γατρεῖα μετὰ τὸ γλυκοζῆλιμά του! Στίχοι Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ

ΑΠ' ΤΑΣ ὙΠΑΙΘΡΙΟΥΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Χορὸς ἐπαρχιωτῶν)

Νά μας! Νά μας! Ὅλοι φρέσκοι, χαροποὶ στὴν Ἀθήνα μετὴν ξακουστὴν λιανάδα, λάσπη, σκόνῃ ἔδω δὲν ἔξερου τί θὰ εἴπῃ καὶ ἔχουν ἀφθονα νερά καὶ τρανανάδα! Ὅθ᾽ ἰδοῦμε τὸ Παλάτι, τί χαρὰ! τὸν ἴστυγον καὶ τὴν Ἀκαδημία θὰ ἰδοῦμε τὴν καινούργια ἀγορὰ τὸ Ἀρσάκειο καὶ τὰ Βρεφονομεία! Ὅθ᾽ ἰδοῦμε τὰ Μουσεία, τὴ Βουλή, καὶ ὅλα ὅσα ἔχει κἀνε μιά στρατά, Στὴ στρατῆ θὰ ἰδοῦμε ναυτικὴ σχολὴ καὶ φρενοκομεία μετὰ τρελλοῦς γευιάτα! Τὴν βασιλικὴ θὰ ἰδοῦμε φαιεῖα καὶ τὸν πιστοῦνον μας τοὺς ἀπεσταλιμένους, θὰ ἰδοῦμε τ' ἄλογα τοῦ βασιλιῆ, τοὺς τρανοὺς τοὺς ὑποηγούς τοὺς ξακουσιμένους!

(Χορὸς λιποκυδωτῶν)

Χάχ! ἄχ! ἄ! τί σβελτοσύνη καὶ ἐξητανάδα κλασσικὴ! ἄλλος κλέφει, ἄλλος γδύνει καὶ ἄλλος πάει στὴ φυλακὴ!

Χάχα! τί λαμπρὸ λυεῖρι εἶν' αὐτὸ, μορὸ παιδιὰ, κλέφτεις μέρα μεσημέρι καὶ δὲν παίρνουν μισροῦδᾶ!

Ἄλλὰ μήπως ἴσως μονόχα ζοῖτε ἔδω μετὴν κλειμὰ! ποῖος ρομῆος δὲν κλέφτει τάχα, ποῖος καὶ ἔνα δὲν διηρᾶ!

Μὲ τὸ κλέφτω, κλέφτεις κλέφ- Χόν! ἄχ! ἄ! καὶ ἂν μᾶς κλέψει (φτα, πῶς τοὺς κλέφτεις θὰ σὲ λλῃ- εἶς τὸν κόσμο αὐτὸν τὸν φρετῆ καὶ τὸς πάν στὴ σιλακὴ!... (ψη καὶ ἡ ἀρχὴ μας... τοιμουδιά! Στίχοι Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ—ΚΑ ΠΕΤΑΝΑΚΗ

ΑΠΟ Τὸ "ΠΙΚ-ΝΙΚ"

(Σερενάτα)

Ἄκου τὸ τραγοῦδι μου σ' τῆς νύχτας τὴ γαλήνη σάν κρυφὸ παρόπλον ποὺ ἡ νύ ποὺς τ' ἄπτρα χίνει. Ἄκου τὸ τραγοῦδι μου ἀνάτη ἴδωσι φέρε, μᾶς ψυχῆς παρόπλον πρὸς ἓνα μόνο ἀστέρι.

Ἄκου τὸ τραγοῦδι μου ποὺ δείχνει τὰ σκοτάδια καὶ ἄποῦσε τὰ μάτια σου νὰ λάμπουν σάν περσάδια. Κι' ἔνα στὸ παρῶπλον καὶ ἔσε τὸ μωλό σου σκόλα μετεξὸπλεχτη νὰ φθῶ στὴν ἀγκαλιά σου.

(Τὸ ἄσμα τῆς Ἀμερικανικῆς)

Χάου δρομιαὶ! εἶνε φρίκη! Νᾶχουν ἔτσι sans façon Τότ' ἀγκάλιατα ἐκεῖ μέσα Ντῶς ἔνα... caleson!

Ἴχι πόσιμα! Νὰ τὰ βλέπουν comme il faut ντεσιοναῖζέλ, ντῶς καὶ νὰ κοκαλιζοῦν... ὦ! ντῆν εἶνε βῆρ οὐέλ!

Τέτοια ἀγκάλιατα στὰ μέρη βόσκους τῆς Ἀμερικῆς, ἔχουν διωσι καὶ εἰς τὴν μέση... ἔνα σιλλο τῆς σικῆς! Ἄλλ' ἐν-ὸ... ὦ! εἶνε φρίκη! Νᾶχουν ἔτσι sans façon, τόσα ἀγκάλιατα στὴ ὑσῆ ντῶς ἔνα... caleson! Στίχοι Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ-Γ. ΠΩΠ